

Arrest

**nr. 312 113 van 29 augustus 2024
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 20 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Oegandese nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 12 september 2022.

1.2. Op 28 februari 2023 en 11 september 2023 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Luganda machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 12 februari 2024 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Oegandese nationaliteit te bezitten, tot de Munyoro-etnie te behoren en het katholieke geloof te belijden. U werd geboren op [...] november 1978 in Kagadi. Toen u 11/12 jaar oud was, werd u seksueel

actief met uw vriendin R. N.. Op een dag werden jullie betrappt door uw zus J. B.. Deze vertelde dit aan uw moeder. Zij stuurde u naar het klooster voor een opleiding als non. Terwijl u daar was begon u een relatie met een andere zuster daar, zuster T.. Ook had u daar betrekkingen met een priester. U werd zwanger van deze priester, maar deze verplichtte u om een abortus te plegen. Op een dag werden u en T. betrappt. U werd weggestuurd uit het klooster. Toen u terugkwam bij uw familie werd u veroordeeld door uw familieleden. De enige die op dat moment nog iets met u wilde te maken hebben was een nicht, genaamd G.. Op een dag werd een hut waarin u lag aangevallen. Deze brandde af. U slaagde erin om te ontsnappen, maar zonder dat u het wist was G. ook aanwezig in deze hut. G. kwam wel om in de vlammen. Nadat dit was gebeurd, bedreigde uw familie u steeds en zeiden ze dat ze u ook zouden doden zoals G. stierf. U verstopte zich hierna altijd. U verhuisde naar het huis van uw oom in Kagadi. In 2002 reisde u naar Zambia voor een opleiding, waar u oud-president Milton Obote ontmoette. Na terugkomst kreeg u problemen met de overheid, omdat deze dachten dat u een spion was voor Obote. U dook opnieuw onder bij uw oom in Kagadi. Hier bleef u tot 14 maart 2011, waarna u naar Kenia vluchtte. Vandaaruit nam u op 15 maart 2011 een vlucht naar België, via Nederland. Op 16 maart 2011 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming (hierna VIB1) in te België omdat u vreesde vervolgd te worden door de Oegandese autoriteiten nadat zij u hadden beschuldigd van spionage voor oud-president Milton Obote. Op 4 juni 2013 werd een beslissing "Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus" genomen door het CGVS. U diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) op 26 juni 2013. De beslissing "Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus" werd bevestigd door de RvV op 4 oktober 2013 (arrestnummer 111310). Hierna reisde u door naar Nederland. Op 9 december 2018 diende u een VIB in te Nederland. De Nederlandse autoriteiten oordeelden op 29 maart 2019 op definitieve wijze dat België verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek op basis van de Dublinverordening. Op 11 september 2022 keerde u terug naar België. Op 12 september 2022 diende u een eerste volgend verzoek om internationale bescherming (Hierna VVIB) in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Op 8 november 2022 werd dit verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS.

U legde ter ondersteuning van uw VVIB verschillende documenten neer: een getuigenis van A. O., de voorzitter van Out & Proud Diamond stichting Nederland; een medische voorgeschiedenis uit Nederland, zeven kopieën van foto's, het overzicht van uw medisch dossier in België, een kopie van uw communicakaart uit Oeganda, een observatieverslag opgesteld door uw sociaal assistent en een bewijs dat u een psychotherapeutisch traject heeft gevolgd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U verklaarde wel vanaf het begin van uw VVIB-procedure dat u medische problemen had – diabetes, hoge bloeddruk en oogproblemen - (zie verklaring VVIB, vraag 13, dd. 24/10/2022) en dat u ook leed onder nachtmerries en stress. U beweerde ook dat u het soms moeilijk kreeg om te spreken over rakende en emotionele zaken en dat u hierdoor uw stem kwijt raakte. Verder verklaarde u moeite te hebben met het herinneren van data (zie vragenlijst BPNDVZ, dd. 24/10/2022). U legde verschillende documenten neer ter staving van uw medische en psychologische problemen. Voorafgaand aan het eerste persoonlijke onderhoud in het kader van uw VVIB legde u een medisch overzicht neer uit Nederland, van Kruispost (een medische post voor ongedocumenteerde mensen in Nederland, dd. 12/09/2022). Tijdens het onderhoud legde u de "historiek overzicht medisch dossier" uit het centrum Rode Kruis in Sint-Laureins voor, waar u verbleef in het kader van uw VVIB. Uit **het medisch overzicht van Kruispost** uit Nederland blijkt weliswaar dat er bij u een nachtmerriestoornis en paranoïde waanstoornis (body dysmorfic disorder) werd vastgesteld op 30/04/2015 door Equator – die psychologische hulpverlening bieden aan ongedocumenteerde mensen (zie administratief dossier) – maar blijkt ook dat er op 5/08/2016 door Kruispost werd vastgesteld dat deze behandeling niet geïndiceerd leek en er niet voldoende kenmerken waren voor een PTSS. **Er wordt hier echter nergens verwezen naar een objectief gevoerd medisch wetenschappelijk onderzoek waaruit de psychische problematiek – de nachtmerriestoornis en paranoïde waanstoornis – van u kon worden afgeleid. Ook wordt nergens vermeld dat deze psychische problematiek uw cognitieve vaardigheden aantastte waardoor u in de onmogelijkheid was om de door u beleefde gebeurtenissen op coherente en consistente wijze naar voren te brengen.** Uit uw "historiek overzicht medisch dossier" (voorgelegd tijdens NPO1 op 28/02/2023) blijkt weliswaar dat u werd opgevolgd voor depressie bij aankomst in het centrum (dd. 21/10/2022) en dat u psychosomatische klachten had (dd. 12/12/2022), maar was het moeilijk om een diagnose te stellen met betrekking tot deze psychosomatische klachten en werd er een 1/4e tablet per dag Sulpiride tegen de lichamelijke stress voorgeschreven. Eerder werd er ook reeds Trazodone voorgeschreven voor het slapen – initieel een halve tablet, later opgedreven naar een volledige tablet (dd.

22/11/2022 en 06/12/2022). **Ook hier wordt nergens vermeld dat deze psychosomatische klachten uw cognitieve vaardigheden in die mate aantasten waardoor u in de onmogelijkheid zou zijn om de door u beleefde gebeurtenissen op coherente en consistente wijze naar voren te brengen.**

Aan het begin van het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS in het kader van uw VVIB werd gevraagd hoe u zich voelde. U verklaarde dat u zich niet top voelde omdat u al veel moest wandelen die dag, maar dat u zich wel goed genoeg voelde om het interview door te zetten (NPO1, p. 4). Later herbevestigde u wel dat u een moeilijkheid had om te praten en stelde u dat u niet wist of u zou kunnen doorgaan met het interview omdat u niet was op de manier waarop u normaal was. U verklaarde dat u zich een beetje bang voelde en niet wist of u zou kunnen doorgaan (NPO1, p. 6). Er werd gevraagd waarom het precies moeilijk zou zijn voor u, waarop u stelde dat u soms medicijnen kreeg om geen slechte dromen te hebben, maar dat deze niet altijd werkten en dat u daardoor in constante vrees leefde, waardoor u niet altijd goed kon denken (NPO1, p. 6). Wanneer de dossierbehandelaar van het CGVS meer info vroeg betreffende uw medische problemen en medicijnen, verwees u naar het document dat u net had neergelegd – namelijk uw “historiek overzicht medisch dossier” uit het Rode Kruis-centrum waar u verbleef tijdens uw VVIB-procedure. Hierin wordt weliswaar gewag gemaakt van psychosomatische klachten, maar niet van problemen met cognitieve vaardigheden. Ook in het medische overzicht uit Nederland werd geen gewag gemaakt van cognitieve problemen, wel van een nachtmerriestoornis en een paranoïde waanstoornis (body dysmorphic disorder). De dossierbehandelaar vroeg u vervolgens of er iets was wat hij kon doen om u meer op uw gemak te stellen, waarop u vroeg of de temperatuur wat omhoog kon. Hier kon de dossierbehandelaar echter niets aan doen. Vervolgens wees de dossierbehandelaar u er op dat u het steeds mocht aangeven als er iets zou zijn, waarop u stelde dat het ok was (NPO1, pp. 6-7). Het onderhoud werd vervolgens verder gezet. Na de pauze gaf u aan dat u tot dan toe steeds alles had begrepen en dat u zich ook in orde voelde (NPO1, p. 10). Toen de dossierbehandelaar vervolgens verder ging en wenste te weten wanneer u waar had gewoond in Oeganda, antwoordde u dat u de data niet precies kon herinneren en dit snel vergat. De dossierbehandelaar wees u er echter op dat het niet erg was als u er een beetje naast zat, maar dat hij gewoon een beeld wenste te krijgen van hoe uw leven er – ongeveer – had uitgezien. U verklaarde dat u de punten niet kon verbinden, en dat de jaren en de data moeilijk waren voor u. U verklaarde wel dat u de incidenten en de verhalen kon herinneren (NPO1, p. 10). Vervolgens bleek u ook effectief in staat om te praten over de vervolgingsfeiten die u beweerde meegemaakt te hebben in Oeganda (NPO1, pp. 13-14). Wanneer de dossierbehandelaar vervolgens opnieuw vragen begon te stellen over de plaatsing in tijd en ruimte van uw problemen, beweerde u opnieuw dat u het zich niet kon herinneren omwille van de medicijnen die u nam (NPO1, p. 15). Wel wist u niet om welke medicijnen het ging. Gezien de beperkte medische informatie die de dossierbehandelaar op dat moment had – namelijk dat u op dat moment moeilijk te diagnosticeren psychosomatische klachten had, dat u opgevolgd werd voor depressie en dat u in 2015 in Nederland een niet-geïndiceerde behandeling kreeg voor paranoïde waanstoornis en een nachtmerriestoornis – en uzelf geen bijkomende informatie kon geven, besloot de dossierbehandelaar om het interview af te sluiten en u de kans te bieden om wel de nodige informatie te verzamelen en te verschaffen over uw medische toestand. Hij wees u uitdrukkelijk op het feit dat u met documenten moest kunnen staven waarom u niet in staat zou zijn om een coherente weergave te geven van de redenen waarom u niet naar uw land van herkomst kan terugkeren (NPO1, p. 15). U verklaarde dat u zou praten met uw dokter en psycholoog (NPO1, p. 15). Vervolgens werd nog gevraagd of u de tolk steeds goed had begrepen en of u alle vragen van de dossierbehandelaar had begrepen, waarop u stelde van wel (NPO1, p. 16). Vervolgens wees de dossierbehandelaar u er nog tweemaal op dat het erg belangrijk was dat u documenten zou voorleggen die meer uitleg boden over uw medische toestand en uw onvermogen om uw asielrelaas te doen. U stelde dit te begrijpen (NPO1, p. 16). Tussen het eerste en het tweede onderhoud bij het CGVS in het kader van uw VVIB maakte u via uw raadsman **een NMR van uw hersenen over (dd. 24/05/2023) alsook een observatieverslag uit centrum Rode Kruis in Sint-Laureins**, waar u verbleef tijdens uw VVIB-procedure (laatste aanpassing dd. 30/03/2023). **In het medische verslag van uw hersenscan van 24/05/2023** leest men dat u matige chronisch vasculair ischemische letsels heeft en hiervoor werd u Asaflow 80 mg voorgeschreven. Verder werd het Restless Legs Syndrome vastgesteld – waarvoor u Pramipexole 0,18 mg werd voorgeschreven. In dit verslag van uw hersenscan wordt geen enkele uitspraak gedaan over uw mentale of psychologische toestand, noch de invloed op uw cognitieve vaardigheden.

In het observatieverslag dat gemaakt werd in het centrum Rode Kruis van Sint-Laureins waar u verblijft in België wordt er gesteld dat u het zowel fysiek als mentaal het niet goed stelt omdat u het gevoel heeft dat iedereen u uitlacht of schrik heeft van u. Het eerste deel van het verslag (dd. 4/12/2022) stelt dat u moeilijk in slaap valt en last heeft van nachtmerries. Ook wordt hierin gesteld dat u moeite heeft om afspraken te herinneren en dat u vaak verward overkomt. Er wordt eveneens in gesteld dat de slaapmedicatie die u op dat moment net voorgeschreven kreeg nog niet veel hielp – op dat moment: Trazodone, halve tablet (zie “historiek overzicht medisch dossier”). Het tweede deel van het observatieverslag (dd. 22/02/2023) stelt dat het nog steeds niet zo heel goed gaat met u, zowel op fysiek als psychosociaal vlak. Het stelt dat u nog steeds nachtmerries heeft en bang bent om te slapen. Ook stelt het verslag dat u ondertussen ook gestart was bij de psychologe. Verder wordt er opgemerkt in het verslag dat er bezorgdheid is vanuit de medische dienst omwille van de verwarde indruk die u soms nalaat en de

nachtelijke pijnen die u heeft. In een update van 20/03/2023 wordt er nog opgemerkt in het verslag dat u naar een neuroloog zal gaan op 31/03. Er wordt ook hier opgemerkt dat nergens verwezen wordt naar een objectief gevoerd medisch wetenschappelijk onderzoek waaruit uw psychische problemen konden worden afgeleid. **Opnieuw wordt opgemerkt dat hier nergens wordt vermeld dat uw psychische problemen uw cognitieve vaardigheden in die mate aantasten waardoor u in de onmogelijkheid zou zijn om de door u beleefde gebeurtenissen op coherente en consistente wijze naar voren te brengen.**

Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud aan het begin van het onderhoud werd u opnieuw gevraagd hoe u zich voelde, waarop u antwoordde dat u het goed stelde (NPO2, p. 4). U stelde naast de documenten die uw raadsman reeds voorlegde ook nog documenten te hebben van uw psycholoog, maar u had deze niet omdat u volgende maand nog moest gaan (NPO2, p. 4). U verklaarde verder dat u nog geen uitslag had van uw hersenen, dat dit louter een tussentijds rapport was. De dossierbehandelaar wees u er op dat u deze ook moest overmaken indien u hier documenten van zou verkrijgen (NPO2, p. 4). De dossierbehandelaar vroeg u of er nog zaken waren die hij kon doen om het onderhoud makkelijker te maken voor u, waarop u zei dat u soms emotioneel werd van uw verhaal en dan hoofdpijn kreeg. Verder stelde u niet zo goed te zijn met details (NPO2, p. 4). De dossierbehandelaar wees u er opnieuw op dat als er iets zou zijn gedurende het onderhoud dat u dit steeds mocht aangeven (NPO2, pp. 5-6). Gevraagd of u nog opmerkingen had over het vorige onderhoud, stelde u van niet (NPO2, p. 6). Vervolgens deed u uw relaas uit de doeken (NPO2, pp. 6-7). U verklaarde na een bepaald deel van uw relaas dat u soms afgeleid raakte, maar dat u zich vervolgens opnieuw kon concentreren. De dossierbehandelaar stelde dat dit geen probleem was en dat u steeds uw tijd mocht nemen wanneer u deze nodig had (NPO2, p. 7). Vervolgens vroeg hij u om uw verhaal te hervatten waar u was gebleven, waarop u dit deed. Ook wanneer u stelde dat u moeite had met jaren en data bleek u na uitleg van de dossierbehandelaar wel in staat om de zaken in tijd en ruimte te situeren (NPO2, p. 8). De dossierbehandelaar vroeg u na de pauze of u zich nog goed voelde, waarop u stelde van wel – hoewel u bang was voor de vragen (NPO2, p. 9). U beweerde tot dan toe alle vragen te hebben begrepen en ook de tolk steeds goed te hebben begrepen (NPO2, p. 10). Later tijdens het onderhoud verklaarde u nog eenmaal dat u de vraag was vergeten, maar na herhaling beantwoordde u ze wel (NPO2, p. 12). Aan het einde van het onderhoud beweerde u verder dat u alle vragen had begrepen en dat u ook de tolk steeds goed had begrepen. **Er wordt dan ook opgemerkt dat uit uw eigen verklaringen doorheen de twee persoonlijke onderhouds gezinszins is gebleken dat u niet op volwaardige wijze verklaringen heeft kunnen deelnemen aan de procedure in het kader van uw VVIB.**

Na het tweede persoonlijke onderhoud maakte u via uw raadsman nog een attest over dat stelde dat u tien sessies psychotherapie volgde (dd. 19/10/2023). Hieruit blijkt wel dat u moeilijkheden zou hebben met cognitieve functies op het niveau van geheugen en concentratie, waardoor uw lessen Nederlands moeilijk verlopen – voornamelijk op evaluatiemomenten. Verder wordt er gesteld in dit psychotherapeutisch attest dat u lijdt aan nachtmerries en slaapproblemen het gevolg zijn van meerdere traumatische ervaringen, die niet werden gespecificeerd. Wat betreft uw concentratieproblemen, wordt er op gewezen dat u deze problemen reeds doorheen uw tweede onderhoud aanhaalde en dat u wanneer u uw concentratie verloor na een korte herhaling terug verder kon vertellen zonder ogenschijnlijke problemen. Bovendien wordt hierover opgemerkt dat het moeilijk verlopen van het aanleren van een vreemde taal – en dan voornamelijk op evaluatiemomenten – op reeds gevorderde leeftijd niet kan vergeleken worden met het in staat zijn om een coherente uiteenzetting van uw eigen asielrelaas te doen. Bovendien wordt er op gewezen dat dit attest niet werd opgesteld door een psychiater doch door een klinisch psycholoog en dat nergens wordt verwezen naar een objectief gevoerd medisch wetenschappelijk onderzoek waaruit uw psychische problematiek kon worden afgeleid. Het attest bevat bovendien geen enkele informatie over hoe men tot de gestelde diagnose kwam, noch over de aard en het verloop van de psychische problemen. Het attest toont dan ook niet aan dat uw cognitieve vaardigheden dermate zijn aangetast dat u niet in staat zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen.

Uit de verschillende documenten die u voorlegde met betrekking tot uw medische toestand blijkt dus wel dat er verschillende medische problemen bij u zijn vastgesteld – hypertensie, ischemische letsels, nachtmerries en Restless Leg Syndrome. De documenten die u voorlegde, wijzen er echter niet op dat uw medische toestand u ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen. Opnieuw kan er dan ook niet afgeleid worden dat uw cognitieve vermogen en geheugenfunctie door uw medische problemen dermate zijn aangetast dat het niet mogelijk zou zijn voor het CGVS om uw verzoek om internationale bescherming te beoordelen op geloofwaardigheid en gegrondheid.

Wat betreft de documenten die gewag maken van psychologische of mentale problemen – nachtmerriestoonis, paranoïde waanstoornis, depressie, psychosomatische klachten, geheugen- en concentratieproblemen – wordt nogmaals geconcludeerd dat uit voorliggende documenten niet kan worden afgeleid dat u niet in de mogelijkheid was om de door u beleefde gebeurtenissen op coherente en consistente wijze naar voren te brengen.

Uit het geheel van bovenstaande elementen – uw verklaringen en de medische documenten die u overmaakte – is dan ook niet gebleken dat u door een aantasting van uw cognitief vermogen niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen in het kader van uw VVIB.

Verder worden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde in uw huidige verzoek niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, Oeganda, wegens vrees voor vervolging omwille van uw lesbische geaardheid.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt er opgemerkt dat u op 15 maart 2011 voor het eerst in België was en toen uw VIB1 indiende. Tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS in het kader van uw eerste VIB koppelde u uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Oeganda in zijn geheel aan de problemen die u had met de regering omwille van uw beweerde spionage voor Milton Obote en zijn partij, de Uganda People's Congress (hierna UPC) (zie Notities persoonlijk onderhoud VIB1 dd. 23/05/2013, hierna NPOVIB1, pp. 14-15). Er werd echter geen geloof gehecht aan uw vrees voor vervolging vanwege de Oegandese autoriteiten door het CGVS en er werd een beslissing “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” genomen op 4 juni 2013 – een beslissing die in de door u aangetekende beroepsprocedure werd bevestigd door de RVV op 4 oktober 2013. In die context wordt er op gewezen dat u door de dossierbehandelaar van het CGVS tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS in het kader van uw VIB1 expliciet werd gevraagd of er nog andere redenen – buiten de vrees voor de Oegandese autoriteiten omwille van uw banden met Obote – waren waarom u niet kon terugkeren naar Oeganda, waarop u stelde van niet (NPOVIB1, p. 15). Dit is eerder opvallend, gezien u wel had verklaard in de vragenlijst van het CGVS in het kader van ditzelfde verzoek (dd. 04/04/2011) dat u een tijdje een vriendin had in Oeganda en dat dit ook een van de redenen was waarom u werd gezocht in Oeganda (vragenlijst CGVS VIB1, p. 2). Gezien u aan het begin van deze VIB1-procedure reeds sprak over het feit dat u een vriendin had en dit **expliciet** als een van de redenen noemde waarom u niet kon terugkeren naar Oeganda, frappeert het dat u dit later tijdens de procedure – noch tijdens uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS waar u gedetailleerd uw asielrelaas mocht uiteenzetten, noch bij de RVV in het kader van uw beroep tegen de weigeringsbeslissing die werd genomen door het CGVS – niet meer zou aanhalen. Toen u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS in het kader van uw huidige verzoek werd gevraagd waarom u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming in België geen melding had gemaakt van uw seksuele oriëntatie, stelde u dat dit was omdat u door uw religieuze training werd getraind om niet te praten over bepaalde zaken en dat u het daarom voor uzelf hield, want dit was iets persoonlijk (NPO1, p. 16). Ook tijdens het tweede onderhoud in het kader van uw VVIB in België stelde u dat het was omwille van uw geheimhoudingsplicht als non (NPO2, p. 15). Nochtans sprak u wél over het feit dat u een vriendin had in Oeganda in het begin van uw procedure – hoewel u het hier later niet meer over had. Bovendien valt uw verklaring betreffende uw religieuze training moeilijk te verenigen met de beweringen die u maakte in de context van uw huidige verzoek over uw beleving als lesbienne in Oeganda. Zo verklaarde u in uw verklaring VVIB (dd. 24/10/2022) en uw persoonlijke onderhouden bij het CGVS in het kader van uw VVIB in België dat u in Oeganda in een organisatie zat waarbij u samenkwam met andere LGBTQ+-mensen om het te hebben over jullie problemen (NPO1, p. 15; NPO2, p. 14; verklaring volgend verzoek, vraag 17). Indien u omwille van uw religieuze training en het feit dat dit iets persoonlijk was daadwerkelijk niet wenste te praten over uw geaardheid in de context van uw eerste verzoek, dan mag het **opzienbarend** genoemd worden dat u (1) in Oeganda zou besluiten om naar bijeenkomsten te gaan voor LGBTQ+-personen en wel zou praten met anderen over de problemen die jullie kenden als LGBTQ+-personen; (2) en dat u initieel in uw VIB-procedure in België wel zou spreken over het feit dat u een vriendin had, maar dat u wanneer u de kans kreeg om een uiteenzetting te geven over de problemen die u had in het kader van uw VIB in België dit niet deed – zelfs niet bij de RVV nadat u reeds werd geconfronteerd met een weigeringsbeslissing en hiertegen in beroep ging. Toen u tijdens het tweede onderhoud in het kader van uw VVIB in België werd gevraagd waarom u wel in staat was om uw geaardheid te bespreken bij een organisatie in Oeganda, maar niet bij de asielautoriteiten, antwoordde u dat u het er in Oeganda niet openlijk over had omdat ook in de organisatie werd gevraagd om er niet openlijk over te praten. Toen de dossierbehandelaar erop wees dat u het schijnbaar niet geheim hield bij deze organisatie, stelde u dat u nog steeds bang was toen u hier was en dat u geloofde dat u een geheimhoudingsplicht had als non (NPO2, p. 15). Het verbaast dat u op verschillende momenten verzaakte aan deze geheimhoudingsplicht, maar dat u wel aan deze geheimhoudingsplicht bleef vasthouden doorheen uw volledige VIB1-procedure. In deze context blijkt het ook opvallend dat u, hoewel u in oktober 2013 reeds een definitieve weigeringsbeslissing kreeg in uw VIB1-procedure in België, pas op december 2018 een nieuw VIB indiende – ditmaal in Nederland. U stelde dat u in de periode na uw VIB1 in België en voor uw VIB in Nederland

ondergedoken leefde in Nederland (NPO1, p. 7). U verklaarde dat u niet wist dat u een volgend verzoek kon indienen en omdat u dacht dat België had gefaald dacht u het in Nederland te proberen om uw leven te beschermen. De dossierbehandelaar vroeg u vervolgens waarom u **vijf jaar** wachtte om een nieuw VIB in te dienen, waarop u stelde dat u in die periode erg verward was en dat verschillende mensen verschillende dingen aan u zeiden. Toen op 29 maart 2019 definitief werd beslist door de Nederlandse asielautoriteiten dat de Belgische asielautoriteiten verantwoordelijk waren voor het onderzoek van uw VIB vanwege de Dublin-richtlijn en u een bevel kreeg om het Nederlandse grondgebied te verlaten bleef u echter nog tot september 2022 in Nederland. Op 11 september 2022 keerde u terug naar België en op 12 september 2022 diende u uw huidige VVIB in. Wanneer u werd gevraagd waarom u nog tot september 2022 in Nederland bleef, stelde u dat u tot 2022 in een staat van verwarring was (NPO1, p. 9). Het lijkt nochtans dat er verwacht mag worden van iemand die bij terugkeer naar haar land van herkomst vervolging vreest omwille van haar seksuele oriëntatie en eerder al een VIB-procedure doorliep zonder deze vrees voor vervolging omwille van haar seksuele oriëntatie in te roepen omdat ze volhield aan haar geheimhoudingsplicht als non – hoewel ze hier op sommige momenten aan verzaakte – dat deze persoon de nodige stappen zou zetten om bescherming in te roepen wanneer ze zich niet langer gehinderd zag door deze geheimhoudingsplicht. Uit het gehoorverslag van het onderhoud dat u deed in het kader van uw VIB bij de Nederlandse asielautoriteiten (dd. 12/12/2018), blijkt dat u op dat moment openlijk kon praten over uw seksuele oriëntatie – en dat u dus niet langer werd gehinderd door uw geheimhoudingsplicht (zie Nederlands dossier). Het feit dat u reeds op 29 maart 2019 uw definitieve beslissing kreeg in deze procedure, maar desondanks nog steeds wachtte tot 12 september 2022 om uw VVIB in te dienen in België roept vragen op bij de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Immers blijkt uit uw acties – de laattijdige verzoeken om internationale bescherming – een gebrek aan urgentie dat moeilijk te rijmen valt met de door u beweerde vrees voor vervolging omwille van uw beweerde seksuele oriëntatie. Dit is des te opvallender wanneer men bekijkt dat er in de periodes waarvan sprake is – 2013 tot 2018 en 2019 tot 2022 – de situatie voor mensen met uw seksuele oriëntatie in Oeganda verslechterde en er verschillende wetsvoorstellen werden ingediend om mensen met uw seksuele oriëntatie nog ernstiger te vervolgen (zie administratief dossier). Er wordt nog opgemerkt dat u in Nederland verklaarde dat u reeds sinds 2003 in Nederland was en dat u daar steeds illegaal had verbleven tot u naar België ging en daar een VIB indiende (zie dossier Nederland, p. 4; zie medisch overzicht uit Nederland). Toen u hiermee werd geconfronteerd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud in de context van uw VVIB in België, antwoordde u dat u hier niets van wist (NPO2, p. 15). U had dan ook geen afdoende verklaring voor deze opzienbarende tegenstrijdigheid. Wanneer men uw verklaringen van Nederland in overweging neemt, betekent dit dat u Oeganda reeds acht jaar had verlaten voor u uw eerste VIB indiende. Vervolgens wachtte u, na de definitieve beslissing in deze eerste VIB-procedure, nog vijf jaar voor u een tweede VIB indiende waarop u, na de definitieve beslissing in deze tweede VIB-procedure, nog drie jaar en half wachtte om een derde VIB in te dienen. **Het feit dat u in een periode van bijna twintig jaar tijd ongeveer zestien jaar geen pogingen ondernam om bescherming te krijgen voor uw problemen, roept dan ook bij voorbaat vragen op bij de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.**

Verder is het CGVS er in het licht van de elementen in uw dossier absoluut niet van overtuigd dat u lesbisch bent. Hoewel het Commissariaat-Generaal constateert dat het niet evident is, de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert lesbisch te zijn, verwachten dat zij overtuigend is met betrekking tot haar ervaringen en haar parcours in verband met haar seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-Generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens haar seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten. U slaagde er echter niet in om uw seksuele oriëntatie binnen de door uw geschetste context te objectiveren.

Zo wisten uw verklaringen over de ontdekking van uw seksualiteit – door uzelf en door uw gemeenschap – binnen de homofobe context van Oeganda niet te overtuigen .

Immers verklaarde u expliciet dat u zich voor het eerst aangetrokken voelde tot een meisje wanneer u samen was met R. N. (NPO2, p. 7) – het meisje waarmee u uw eerste lesbische relatie had, waarmee u “seks speelde” en waarmee u betrappt werd waardoor uw seksuele oriëntatie bekend werd in uw gemeenschap (NPO1, pp. 12-14). Gezien deze R. N. bijgevolg een cruciale rol speelde in de ontdekking van uw seksualiteit kan er verwacht worden dat u doorleefde, geloofwaardige verklaringen zou afleggen over uw contact met haar en de gevoelens die gepaard gingen met deze relatie. **Uw verklaringen over uw contact met R. N. en het interne proces dat gepaard ging met dit contact binnen de homofobe Oegandese context, bleken echter niet doorleefd en ongeloofwaardig.**

Zo werd u tijdens het eerste onderhoud in het kader van uw VVIB gevraagd of u ooit een partner had. U antwoordde dat u op dat moment geen relatie had, maar dat u voorheen wel een vriendin had toen u samen zuster was met haar, maar dat ze haar op een bepaald moment wegnamen van het klooster en ergens naartoe namen waarvan u niet wist (NPO1, p. 12). Hierop werd gevraagd wat de naam was van de **zuster die uw partner was**, waarop u stelde dat haar naam **R. N.** was (NPO1, p. 12). Gevraagd hoelang de relatie

met R. duurde, antwoordde u dat jullie lang samen zijn geweest omdat jullie elkaar kenden als jullie 11 of 12 jaar oud waren (NPO, p. 12). Toen de dossierbehandelaar vervolgens vroeg wanneer R. wegging uit het klooster, antwoordde u dat ze niet in het klooster zat, maar wel in het dorp woonde en dat u haar het laatste zag toen ze 12 jaar oud was (NPO1, pp. 12-13).

Het mag frappant genoemd worden dat u eerst stelde dat u een relatie had met iemand waarmee u samen zuster was tot ze haar op een bepaald moment wegnamen naar ergens anders, dat u deze expliciet R. N. noemde en stelde dat u een lange relatie had met haar, maar vervolgens stelde dat u haar het laatst zag toen jullie 12 jaar oud waren en ze eigenlijk niet in het klooster zat, maar wel in het dorp woonde.

Wanneer u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud in het kader van uw VVIB werd gevraagd wanneer u zich voor het eerst aangetrokken voelde tot een vrouw, antwoordde u dat u op 12-jarige leeftijd verliefd werd op een meisje, R. N. en dat jullie samen veel zaken deden waarvoor u zich schaamde en dat jullie elkaars geslachtsdelen aanraakten en zo veel plezier maakten – hoewel jullie op dat moment niet wisten wat jullie deden (NPO2, p. 7). Wanneer u later tijdens dit tweede onderhoud werd gevraagd hoe uw relatie met R. eigenlijk tot stand kwam, stelde u dat u met haar opgroeide en dat jullie een relatie begonnen omdat jullie dezelfde dingen prettig vonden, elkaar aanraakten en spelletjes speelden. De dossierbehandelaar vroeg u wanneer u voor het eerst door had dat u zich aangetrokken voelde tot R., waarop u stelde dat R. een zus had en deze een vriendje had en dat R. **had gezien wat deze zus met dit vriendje deed**, waarop u en R. dit samen uitprobeerden en het heel prettig vonden (NPO2, p. 10). Er wordt op gewezen dat u in het eerste onderhoud bij het CGVS in het kader van uw VVIB hierover verklaarde dat R. haar zus vroeger met R. **“speelde”** en R. dit leerde en dat R. vervolgens naar u kwam en het u ook leerde (NPO1, p. 13). Er wordt op gewezen dat **het kijken naar haar zus en het actief leren “spelen”** toch een aanzienlijk verschil is, zeker wanneer men beschouwt dat u later tijdens het eerste onderhoud op het CGVS in het kader van uw VVIB expliciet stelde dat seks iets was dat u **“speelde”** (NPO1, p. 14). Gezien u verklaarde dat de reden voor uw aantrekking tot R. was dat R. “het” u leerde en ze met u oefende (NPO2, p. 11), lijkt het dat u eenduidige verklaringen zou afleggen over hoe R. precies aan de kennis was gekomen om “seks te spelen”. Het feit dat u hierover inconsistente verklaringen aflegde, mag dan ook frappant genoemd worden en roept vragen op bij het doorleefde karakter – en bijgevolg bij de geloofwaardigheid – van uw seksuele betrekkingen met R..

Ook uw verklaringen over uw omgang met uw ontdekking van de vijandige blik van uw gemeenschap ten opzichte van homoseksualiteit en lesbisch zijn bleek niet doorleefd. Zo beweerde u dat u en R., toen jullie deze dingen begonnen te doen, nog nooit hadden gehoord over homoseksualiteit of lesbisch zijn (NPO2, p. 10). Na een tijdje, weliswaar toen u nog klein was, kwamen jullie er wel achter wat lesbisch zijn was en hoorden jullie dat mensen zeiden dat dit verkeerd was (NPO2, p. 10). Gevraagd wie u dit vertelde, stelde u **vaagweg** dat het een grote groep van mensen uit Kampala was en stelde u **naast de kwestie** dat jullie ook voor jullie rechten wilden vechten (NPO2, p. 10). Er werd u gevraagd hoe u zich voelde toen u er achter kwam dat mensen zeiden dat het verkeerd was om lesbisch te zijn, waarop u stelde dat u heel bang werd en dat jullie het daarom in het geheim begonnen te doen om te voorkomen dat het bekend zou worden. Dit omdat er mensen werden gedood zoals David Kato in 2013 – eigenlijk overleed hij in 2011 (zie administratief dossier) – en u hier ook erg bang voor was (NPO2, p. 10). Wanneer de dossierbehandelaar later tijdens het onderhoud vroeg hoe u zich voelde bij het feit dat u en R. in het geheim zaken bleven doen hoewel jullie hoorden dat het verkeerd was om homoseksueel te zijn, antwoordde u dat het moeilijk was om te horen, maar dat het moeilijkste was dat u er niets aan kon doen, want u moest zichzelf beheersen om niets fout te zeggen. U zei dat u het moeilijk had want u genoot van de daad, maar u kon er zelf niets over zeggen (NPO2, p. 11). **Er kan nochtans verwacht worden van een 12-jarig meisje dat ontdekt dat lesbisch zijn iets is waarvan haar gehele omgeving stelt dat het verkeerd is, dat deze zich vragen zou stellen bij het feit dat zijzelf geniet van seksuele betrekkingen met een ander meisje. Over het interne proces dat u doormaakte in deze context, kon u echter enkel stellen dat u bang was omdat er mensen zoals David Kato werden gedood en dat u zich moest beheersen om het niet te verklappen dat u dit deed. Dit getuigt dan ook van weinig voeling met iemand die daadwerkelijk ontdekt dat de seksuele betrekkingen waar zij van geniet als iets fundamenteel verkeerd worden beschouwd door haar gehele gemeenschap.** Het frappeert bovendien dat u David Kato zijn naam in deze context noemde, gezien u toen u de vijandigheid van uw omgeving ontdekte ongeveer 12 jaar oud was (+1990) en dit dus twintig jaar voor de dood van David Kato was (zie administratief dossier). Er kan verwacht worden dat u, indien u daadwerkelijk in die tijd de vijandigheid van uw omgeving ontdekte en u daadwerkelijk angst werd aangejaagd omdat er toen mensen werden gedood, dat u een voorbeeld zou aangehaald hebben uit de periode waarin u deze vijandigheid ontdekte en deze angst beleefde – en ondanks deze angst uw relatie met R. bleef volhouden. **Het feit dat u daarentegen de moord op bekend activist David Kato – het bekendste, meest gerapporteerde geval van homofob geweld in Oeganda (zie administratief dossier) – associeerde met de ontdekking van deze vijandigheid en de hiermee gepaard gaande angstgevoelens is dan ook allesbehalve doorleefd. Dit ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van uw relatie met R., het interne proces dat gepaard ging met deze relatie en de ontdekking van de**

vijandigheid van uw omgeving ten opzichte van lesbiennes nog verder. Daarnaast getuigen uw verklaringen over dit interne proces van dermate weinig voeling met iemand die daadwerkelijk haar lesbische seksuele oriëntatie en de vijandige blik van de buitenwereld ontdekt, dat ook de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie op fundamentele wijze wordt ondermijnd.

Verder bleken uw verklaringen over de ontdekking van uw relatie met R. door de buitenwereld en de directe gevolgen hiervan niet overtuigend. Zo verklaarde in uw eerste onderhoud bij het CGVS in het kader van uw VVIB, toen u werd gevraagd welke problemen u kende ten gevolge van uw seksuele oriëntatie, dat u veel problemen kreeg toen u bij R. N. verbleef omdat jullie werden betrappt toen jullie samen sliepen. Gevraagd op wat ze jullie precies betraptten, antwoordde u dat R. haar zus vroeger met R. "speelde" en haar dit leerde en dat R. vervolgens naar u kwam en het u ook leerde, waarop jullie actief werden en het plots overal zouden doen en vervolgens werden betrappt (NPO1, p. 13).

Er werd u gevraagd wat er gebeurde nadat ze jullie betraptten, waarop u verklaarde dat jullie wegliepen om jullie te verstoppen nadat ze jullie riepen. U had geen idee waar R. naartoe ging, maar u zelf verstopte zich in een hut die vervolgens in brand werd gestoken (NPO1, p. 14). Uw nicht G. kwam om bij deze brand waarna de moeder van G., J., u dood wilde hebben. U verstopte zich hierna bij uw oom tot deze een plaats kon vinden voor u om het land te verlaten (NPO1, p. 14). U bevestigde deze versie van de feiten ook toen de dossierbehandelaar u dit ter bevestiging vroeg (NPO1, p. 14). Wanneer u tijdens het tweede onderhoud over de ontdekking van uw relatie met R. praatte, stelde u echter dat uw zus J. u en R. ooit betraptte en dat Jane vervolgens naar uw moeder ging om haar dit te vertellen (NPO2, p. 7). Uw moeder werd boos, maar u kon R. wel blijven zien (NPO2, p. 11) – waarbij overigens ook ernstige vraagtekens kunnen geplaatst worden, gezien het weinig waarschijnlijk is dat jullie deze relatie na de ontdekking door uw familie complexloos zouden voortzetten. Nadat een non bij jullie op vakantie was gekomen, werd u naar een klooster gestuurd in Nalukolongo. Daar werd u na enkele jaren terug weggestuurd – na een relatie met een andere zuster – waarna het incident met uw nicht G. plaatsvond (NPO2, pp. 8-9).

Het feit dat u in opeenvolgende verklaringen bij de Belgische asielautoriteiten twee verschillende versies gaf over de ontdekking van uw relatie met R. door de buitenwereld en wat de directe gevolgen hiervan waren, ondermijnt de geloofwaardigheid van het eigenlijke plaatsvinden hiervan op fundamentele wijze.

Immers kan er verwacht worden dat u over zo'n significante gebeurtenis die een dergelijke impact had op uw leven – uw gemeenschap die ontdekte dat u lesbisch was waardoor ze u met de dood begonnen te bedreigen – eenduidige verklaringen zou afleggen.

Het feit dat u geen doorleefde verklaringen kon afleggen over het begin van uw relatie met R. N., uw ontdekking van de homofobe blik van uw gemeenschap (en uw omgang hiermee), noch over het openbaar worden van uw relatie met R., ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw relatie met haar en de ontdekking hiervan nog verder. Gezien u de relatie met R. N. expliciet koppelde aan de ontdekking van uw seksuele oriëntatie wordt ook de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie verder ondermijnd.

Verder bleken uw verklaringen over de problemen die u kende omwille van uw seksuele oriëntatie tegenstrijdig in uw verschillende verklaringen bij de Belgische asielautoriteiten.

Zo beweerde u in uw verklaring VVIB dat u in Oeganda ooit werd **gearresteerd** toen men een zoektocht deed naar mensen met een andere seksuele oriëntatie. U werd gevonden tijdens een bijeenkomst onder mensen met een andere seksuele oriëntatie. U stelde dat u vervolgens werd veroordeeld tot **een jaar celstraf door de rechtbank van Kagadi District** omwille van uw seksuele oriëntatie. Daarnaast haalde u aan dat u toen u nog in Oeganda woonde bij uw zus Jane woonde, maar dat mensen steeds op zoek waren naar u omdat u lesbisch was. Op die momenten verstopte u zich in de bossen. U had echter **een nichtje langs moederszijde, R.**, die u altijd volgde. Op een dag verstopte u zich in de keukenruimte. Mensen kwamen hier achter, waarop ze de ruimte in brand staken. Uzelf dacht dat u daar alleen was, maar uw nichtje R. bleek daar ook te zijn. Zij overleefde de brand niet. Omwille van R. haar dood wilde uw familie u vervolgens dood hebben (verklaring VVIB, vraag 17). In uw eerste onderhoud bij het CGVS in het kader van uw VVIB verklaarde u dat u met ene R. N. seksuele betrekkingen begon te hebben toen u **twalf jaar oud** was en dat u **betrapt** werd terwijl jullie seksuele betrekkingen hadden (NPO1, p. 13). Vervolgens **vluchtten jullie weg**, u verschuilde zich in een hut waar u sliep met **uw nicht G. N.** De hut werd echter in brand gestoken. U kon ontsnappen, maar uw nicht G. overleed. Uw familie wenste u hierom te vervolgen. Vervolgens moest u steeds onderduiken in de bossen tot uw oom een manier vond voor u om het land te verlaten (NPO1, p. 14) – hoewel u op een ander moment tijdens dit onderhoud verklaarde dat het uw zus en haar man waren die u hielpen om het land te verlaten (NPO1, p. 12). U stelde dat u tussendoor ook nog werd **gearresteerd toen u in een meeting met anderen was over de rechten van lesbiennes** – hoewel u zich niet kon herinneren wanneer dit was (NPO1, p. 15). Toen u tijdens het tweede onderhoud opnieuw werd gevraagd welke

problemen u kende toen u in Oeganda was, antwoordde u dat u heel lang problemen heeft gekend omdat u lesbisch bent. Ze wilden u op een bepaald moment doden en daarom vertrok u (NPO2, p. 6). U verklaarde dat uw zus J. u en R. N. hadden betrapd terwijl jullie met elkaars geslachtsdelen aan het spelen waren. Hierop werd u door uw moeder naar het klooster gestuurd om non te worden (NPO2, p. 7). Terwijl u in het klooster verbleef begon u een relatie met een andere zuster, T.. Op een dag in 1992 werden jullie betrapd en werd u weggestuurd. U moest terugkeren naar huis, waar u echter werd gehaat en gediscrimineerd door iedereen. Iedereen behalve uw nichtje G. (NPO2, p. 8). U verbleef toen bij uw zus. Op een dag lag u in een hut samen met uw nicht G., maar staken onbekende mensen de hut in brand. U kon ontsnappen, maar uw nichtje niet. U werd beschuldigd van haar dood en werd bedreigd, waarop u besloot te vluchten naar een ander klooster in Muhoro (NPO2, p. 9). Vervolgens vroeg de dossierbehandelaar u of u nog andere zaken meemaakte terwijl u nog in Oeganda was, waarop u stelde dat u het kwijt was omdat u de hele tijd aan het onderduiken was. Toen de dossierbehandelaar vroeg wat de volledige naam van G. was, stelde u dat u **enkel G. wist**, omdat de moeder in het noorden van Oeganda getrouwd was en dat deze namen daar erg moeilijk zijn om te onthouden (NPO2, p. 13). Toen u werd gevraagd of G. nog een bijnaam had, stelde u dat dit **K.** was omdat ze heel donker van huidskleur was (NPO2, p. 13). Toen de dossierbehandelaar u hierop wees op het feit dat u bij de registratie van uw volgend verzoek had gesproken over uw nichtje R. en om een verklaring vroeg, antwoordde u dat u hier geen verklaring voor had omdat **R. niet bekend was bij u** en herbevestigde u dat G. de nicht was die overleed (NPO2, p. 14). Wanneer de dossierbehandelaar u tijdens dit onderhoud vroeg naar meer info over de samenkomsten die u deed om het te hebben over LGBTQ+rechten, antwoordde u dat u inderdaad met anderen samenkwam om te vechten voor jullie rechten en op die manier vrij te kunnen leven (NPO2, p. 14). U stelde dat u twee keer per maand samenkwam met deze organisatie, Out and Proud Oeganda, maar dat u **wel nooit problemen kende door uw activiteiten bij hen** (NPO2, p. 14). Toen de dossierbehandelaar u wees op het feit dat u in uw initiële verklaring stelde dat u werd veroordeeld tot een jaar gevangenisstraf en vroeg of u hier iets over kon zeggen, stelde u dat u hier nog **nooit van had gehoord** (NPO2, p. 14).

Uit bovenstaande blijkt dan ook dat u manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de vervolging die u zou ondergaan hebben in Oeganda omwille van uw seksuele oriëntatie. Immers legde u doorheen uw verschillende verklaringen bij de Belgische asielautoriteiten in het kader van uw VVIB verschillende verklaringen af betreffende het nichtje dat zou omgekomen zijn – nu eens was het R., dan G. N. en dan G. met bijnaam K. – en over de omstandigheden van de gebeurtenis waarbij ze omkwam – hier werd reeds op gewezen toen de directe gevolgen van de ontdekking van uw relatie met R. werden besproken (zie eerder). Daarnaast stelde u nu eens dat u werd gearresteerd op een van de LGBTQ+-samenkomsten die u deed en vervolgens zelfs tot een jaar gevangenisstraf werd veroordeeld, terwijl u later stelde dat u geen enkel probleem kende omwille van uw affiliatie met deze organisatie en niets af wist van een arrestatie of gevangenisstraf. Gezien uw verklaringen over alle vervolging die u zou ondergaan hebben in Oeganda omwille van uw seksuele oriëntatie manifest tegenstrijdig bleken, wordt niet alleen de geloofwaardigheid van deze vervolging, maar ook de geloofwaardigheid van uw gehele relaas en uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd. Wat betreft uw relatie met zuster T. bleken uw verklaringen evenmin te overtuigen.

Zo wordt er vooreerst gewezen op het feit dat u tijdens uw eerste onderhoud met het CGVS in het kader van uw VVIB nog had verklaard dat u nooit een andere partner had dan R. (NPO1, p. 12). Tijdens uw tweede onderhoud met het CGVS in het kader van uw VVIB stelde u echter dat u tijdens uw opleiding tot non een relatie had met een zuster genaamd T.. Wanneer u werd gevraagd om meer te vertellen over deze relatie stelde u dat T. heel aardig was en dat ze met R. te vergelijken viel omdat jullie heel veel dingen deden, allerlei aanrakingen (NPO2, p. 8). U verklaarde dat u graag de rol van man opnam (NPO2, p. 8). Gezien u de relatie met T. vergeleek met diegene die u had met R. én u op het moment van uw relatie met T. reeds ouder was en beter wist wat lesbisch zijn inhield en wat de potentiële gevolgen waren van zo'n relatie, kan er nochtans verwacht worden dat u deze relatie ook in het eerste onderhoud zou genoemd hebben wanneer u werd gevraagd naar uw partners. **Het feit dat u dit niet deed, wanneer u er expliciet naar werd gevraagd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relatie met T. dan ook bij voorbaat.**

Wanneer u later tijdens het tweede onderhoud werd gevraagd hoe deze relatie precies tot stand kwam, antwoordde u dat dit was omdat jullie allebei nonnen waren en dat ze vaak bij jullie kwam en dat u zich aangetrokken voelde tot haar (NPO2, p. 11). Toen u werd gevraagd hoe T. precies te weten kwam dat u aangetrokken was tot haar, stelde u **ontwikkend** dat u veel met haar praatte en dat u dacht dat het niet haar eerste keer was en dat uiteindelijk jullie relatie ontstond (NPO2, p. 11). De dossierbehandelaar vroeg vervolgens waarom u dacht dat het niet haar eerste keer was, waarop u **ontwikkend** herhaalde dat u dacht dat het niet haar eerste keer was en dat u ook een beetje ervaring had met R. wat hielp om jullie relatie te starten (NPO2, p. 11). Toen de dossierbehandelaar volhardde en vroeg waarom u dacht dat het niet haar eerste keer was, antwoordde u **nietszeggend**: “van haar, wat ze deed en ze was ook heel jaloers. Meer ervaren zeg maar” (NPO2, p. 11). De dossierbehandelaar wenste vervolgens te weten of jullie ooit over jullie

eerdere ervaringen en relaties spraken, waarop u stelde dat jullie dit **veel** deden (NPO2, p. 11). Wanneer u werd gevraagd hoe de gesprekken over deze eerdere ervaringen tot stand kwamen, antwoordde u eens te meer **nietszeggend**, dat u nog steeds bang was voor de dood en dat jullie toen manieren zochten hoe jullie het geheim konden houden en hoe jullie anderen zoals jullie konden steunen en helpen (NPO2, p. 12). Toen de dossierbehandelaar u wees op het feit dat het hebben van een gesprek over homoseksualiteit weinig vanzelfsprekend was in de homofobe context van Oeganda – homofobie die u kort voor u naar het klooster ging nog aan den lijve had ondervonden – en vroeg hoe dit gesprek precies tot stand kwam, antwoordde u dat dit gesprek was voortgekomen uit de herinneringen aan de mensen die gedood werden omdat ze LGBT waren (NPO2, p. 12). **Er kan nochtans verwacht worden dat iemand die in de homofobe context van Oeganda opgroeit en die naar een klooster werd gestuurd nadat ze betrappt werd tijdens het hebben van seksuele betrekkingen met een andere vrouw, dat deze enige voorzichtigheid aan de dag zou leggen voor deze dergelijke zaken zou bespreken met een andere non. Deze voorzichtigheid kan eveneens verwacht worden van zuster T.. Het feit dat u beweerde complexloos een gesprek te zijn aangegaan met T. over homoseksualiteit en eerdere ervaringen met homoseksualiteit is dan ook weinig doorleefd en getuigt bovendien van geen enkele voeling met de eigenlijke situatie voor vrouwen die op vrouwen vallen in Oeganda. Ook het feit dat u schijnbaar uit het niets een relatie aanging met haar ondanks het feit dat u wist dat dergelijke relaties allesbehalve werden toegestaan in Oeganda en het feit dat u helemaal niets kon zeggen over het tot stand komen van uw relatie met haar wanneer de dossierbehandelaar hier vragen over stelde, getuigen van weinig voeling met de eigenlijke situatie van vrouwen die op vrouwen vallen in Oeganda. Deze verklaringen ondermijnen – naast de geloofwaardigheid van uw relatie met T. – dan ook de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie op fundamentele wijze.**

Er wordt bovendien gewezen op het feit dat, wanneer de dossierbehandelaar u vragen stelde over deze eerdere ervaringen van T. dat u hier eigenlijk niets over kon zeggen – hoewel u beweerde dat u hier veel over praatte met haar (NPO2, pp. 12-13). **Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relatie met T. dan ook verder.** Er wordt in deze context ook nog gewezen op het feit dat u in uw eerste VIB in België had beweerd dat u ooit naar Zambia ging om uw bevriende zuster T., van de Mother of Calcutta-afdeling, te bezoeken (NPOVIB1, p. 9). Nu beweerde u echter dat u nooit meer iets hoorde van T. nadat u werd weggestuurd van het klooster in Nalukolongo – hoewel u nu ook beweerde dat ze van de Mother of Calcutta afdeling was en dat ze naar Zambia werd gestuurd en u ooit ook zelf ging. Toen u met deze eerdere verklaringen over uw bezoek aan T. werd geconfronteerd stelde u dat de vraag in uw VIB1 misschien niet duidelijk was voor u (NPO2, p. 13). Dit echter allesbehalve een afdoende verklaring daar u dit toen spontaan verklaarde in de context van uw vrij relaas. **De tegenstrijdige verklaringen die u aflegde in deze context ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw relatie met T. nog verder.**

Wat betreft uw betrokkenheid bij de Oegandese Out and Proud organisatie (NPO2, p. 14), wordt er gewezen op het feit dat eerder reeds bleek dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vervolging die u hierdoor zou ondergaan hebben, waardoor de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij deze organisatie bij voorbaat wordt ondermijnd (zie eerder). Er werd ook al gewezen op het contradictorische tussen uw affiliatie met deze organisatie enerzijds en uw geheimhoudingsplicht waardoor u in uw eerste VIB procedure in België nooit iets kon zeggen over uw seksuele oriëntatie (zie eerder). Verder wordt er op gewezen dat deze organisatie volgens info die hierover terug te vinden is pas in 2015 werd opgericht (zie administratief dossier). Daar u Oeganda zeker heeft verlaten in 2011 – en volgens uw verklaringen in Nederland reeds in 2003 – is het logisch onmogelijk dat u een lid zou geweest zijn van deze organisatie voor uw vertrek uit Oeganda.

Er wordt nog opgemerkt dat u in Nederland verklaarde dat u reeds een langdurige relatie had met een andere vrouw daar (dossier Nederland). U heeft hier echter geen enkele melding van gemaakt tijdens uw VVIB-procedure in België. Toen de dossierbehandelaar u tijdens het tweede onderhoud vroeg naar andere relaties buiten R. en T., stelde u dat u een vriendinnetje had gehad in België in 2011, maar dat u niet lang samen was (NPO2, p. 9). U legde een foto neer van deze vrouw – hoewel u haar naam niet herinnerde (NPO2, p. 15). Het mag weinig aannemelijk genoemd worden dat u de naam van de enige vrouw waarmee u nog een relatie had sinds 2002 niet meer herinnerde. Dit is dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw relatie met deze vrouw. Wanneer u werd gevraagd of u naast deze vrouw in België, T. en R. nog andere relaties had gehad, beweerde u van niet (NPO2, p. 9). Het mag ook frappant genoemd worden dat u in deze context de vrouw vanuit Nederland niet vernoemde. Dit ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw relatie met deze vrouw uit Nederland, alsook uw algemene geloofwaardigheid.

Gezien uw verklaringen betreffende de ontdekking van uw seksualiteit, uw relaties en uw activisme in Oeganda ongeloofwaardig bleken en u binnen uw verklaringen blijkt heeft gegeven van geen enkele voeling te hebben met de situatie van vrouwen die op vrouwen vallen in Oeganda, wordt er dan ook geen geloof gehecht aan uw beweerde seksuele oriëntatie of de vrees voor vervolging die u hieraan koppelde.

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, Oeganda, omwille van vrees voor vervolging door uw lesbische geaardheid.

Wat betreft de foto die u voorlegde uit het centrum in Mene, wordt er op gewezen dat u hierover verklaarde dat de andere vrouw van kleur in deze foto op een bepaald moment uw vriendin was, hoewel u haar naam niet kende. Hierover werd reeds opgemerkt dat dit weinig geloofwaardig is (zie eerder).

Wat betreft de foto's die u neerlegde waarop u gekleed bent als non, wordt er opgemerkt dat deze hoogstens bewijzen dat u ooit non was. Dit wordt niet in twijfel getrokken.

Wat betreft de communicakaart die u voorlegde, wordt er op gewezen dat deze hoogstens bewijst dat u ooit uw communie deed. Dit wordt eveneens niet in twijfel getrokken.

Wat betreft de documenten die u voorlegde wordt er opgemerkt dat een document, om bewijskrachtig te zijn, een verhaal moet ondersteunen dat ook samenhangend en geloofwaardig is en dat dit hier niet het geval is. Wat betreft de verklaring van A. O. – de voorzitter van de Out & Proud Diamond Group Nederland – die u voorlegde, wordt er vooreerst op gewezen dat dit een gemakkelijk te falsifiëren document betreft. Er valt in te lezen dat u heeft deelgenomen aan LGBT campagnes en dat u op verschillende LGBT activiteiten werd gefotografeerd en dat deze ook gepubliceerd zijn op sociale media. Daarnaast zou u ook altijd hebben deelgenomen aan de maandelijkse activiteiten en de manifestaties die ze organiseren. Verder zou u ook bijgedragen hebben aan de voorbereidingen van de Amsterdam Pride in 2018 en hier ook deel aan hebben genomen. Van al deze zaken zouden er foto's genomen zijn – die u echter niet heeft voorgelegd. Wel beweerde u dat deze terug te vinden waren op het internet (NPO2, p. 15). Dit blijkt echter niet het geval te zijn (zie administratief dossier). Zo blijkt de website OPDG.org niet langer te bestaan en blijkt ook de Facebookpagina outandproudNL niet meer beschikbaar. De specifieke link waarnaar verwezen wordt in de verklaring blijkt ook niet terug te vinden op WebArchive. Er is dan ook geen enkele mogelijkheid om de foto's waarnaar verwezen wordt in dit document terug te vinden. De zaken die in deze verklaring werden opgetekend blijven dan ook louter blote beweringen. Dit document kan vooralsnog dan ook hoogstens als indicatie gelden dat u ooit aan bovenstaande activiteiten zou deelgenomen hebben. Bovendien wordt opgemerkt dat zelfs in het geval dat u aan deze activiteiten zou deelgenomen hebben, dat deelname aan deze activiteiten geenszins bovenstaande vaststellingen over de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie teniet kan doen. Immers betekent deelname aan dergelijke activiteiten geenszins dat u ook daadwerkelijk lesbisch zou zijn. Verder, gezien er geen enkel bewijs is dat zou deelgenomen hebben aan deze activiteiten of dat er mensen in Oeganda op de hoogte zouden zijn van het feit dat u aan deze activiteiten zou deelgenomen hebben, kan deze verklaring dan ook geenszins aantonen waarom u bij terugkeer naar Oeganda vervolging zou moeten vrezen. Bovendien mogen er enkele zaken opgemerkt worden over het document dat u neerlegde. Zo blijkt het telefoonnummer onderaan de pagina niet overeen te komen met de telefoonnummers die te vinden zijn op de webarchive pagina's van Stichting Out & Proud, niet op die van 2016 en niet op die van 2020. Het mag frappant genoemd worden dat geen enkel van deze telefoonnummers overeen komt met het telefoonnummer dat onderaan de verklaring staat die u voorlegde (zie administratief dossier). In deze context mag het ook opgemerkt worden dat er wel verwezen wordt naar de Twitterhandle van de organisatie, maar dat er geen e-mailadres wordt gegeven door deze A. O., hoewel het document is opgesteld door deze A. O..

Wat betreft de documenten die u voorlegde in het kader van uw medische problemen – het medisch overzicht uit Nederland, "historiek overzicht medisch dossier" uit centrum Rode Kruis Sint-Laureins, het verslag van de NMR van uw hersenen, het observatieverslag uit centrum Rode Kruis Sint-Laureins en het attest van psychotherapie – wordt er op gewezen dat deze reeds hierboven werden besproken en dat deze geen invloed hebben op de gemaakte vaststellingen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw relaas (zie eerder).

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 3 maart 2023 en 19 september 2023. Op 12 oktober maakte u via uw raadsman enkele opmerkingen over op de notities van het tweede persoonlijke onderhoud. Hierin corrigeerde u dat de naam van de moeder van R. N. M. N. was – en dus niet van G.. Dit heeft geen invloed op de hierboven gemaakte vaststellingen. De andere opmerkingen op de notities waren niet relevant voor uw VIB.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Na een theoretisch betoog over de materiële motiveringsplicht stelt verzoekster dat in de mate waarin zich contradicties en omissies voordoen in het verhaal van verzoekster, deze zeker niet van aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas te besluiten en citeert ter staving uit rechtsleer en een arrest van de Raad van State.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat ondanks de aantasting van haar cognitief geheugen zij wel in staat was volwaardige verklaringen af te leggen, argumenteert verzoekster dat de commissaris-generaal zichzelf tegensprekt. Zij erkent immers dat verzoekster last heeft van mentale problemen, aan verschillende stoornissen lijdt en zelfs concentratie-en geheugenproblemen heeft, maar weigert te aanvaarden dat deze medische problematiek enige invloed zou hebben op het vermogen van verzoekster om coherente verklaringen af te leggen. Verzoekster vraagt zich af op welke medische expertise de commissaris-generaal zich baseert en stelt dat het werkelijk absurd is dat de commissaris-generaal zelf zonder enige wetenschappelijke achtergrond de vaststellingen van dokters in vraag stelt en eigen conclusies trekt.

Wat betreft de laattijdigheid van haar beschermingsverzoek betoogt verzoekster dat zij sinds haar binnenkomst in België continu in enorme angst leefde en tot op heden zo leeft en dat zij mentaal niet ok was om logisch na te denken. Zij merkt op dat zij bovendien ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming niet wist dat zij een volgend verzoek kon indienen aangezien haar raadsman dit niet met haar besproken had. De combinatie van deze elementen heeft ertoe geleid dat zij ten einde raad was en uit schrik om teruggestuurd te worden besloot zij dan ook om te vertrekken naar Nederland. Zij citeert vervolgens haar verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud en stelt dat zij gezien haar medische problematiek in Nederland niet meteen een verzoek om internationale bescherming durfde in te dienen. Zij was dermate bang dat zij liever een ondergedoken leven leidde dan haar geaardheid te opbaren. De situatie werd evenwel op een bepaald moment te ernstig en dus kon zij niet anders dan toch een verzoek in te dienen. Voor zij dit effectief besefte waren er al enkele jaren verstreken, maar vanwege haar verwardheid en panische angsten en stoornissen kwam zij er niet toe eerder een verzoek in te dienen. Zij merkt verder op dat het voor haar een moeilijke afweging was om enerzijds zich te houden aan haar plicht als non en anderzijds haar seksuele oriëntatie te ontwikkelen en te openbaren. Verzoekster stelt dat zij niet goed wist wat te doen en zichzelf wijsmaakte dat zij beter af zou zijn door niet te diep in te gaan op haar seksuele oriëntatie en dus heeft zij dit element tijdens haar eerste verzoek niet verder uitgediept. Verzoekster citeert haar verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud en wenst eraan toe te voegen dat zij zich in Oeganda durfde uit te spreken in een organisatie omdat zij zich bevond tussen mensen die dezelfde zienswijze hadden en dezelfde ervaringen hadden maar ook daar mocht het niet openlijk buiten de organisatie bekendgemaakt worden. Zij citeert haar verklaringen hierover tijdens het tweede persoonlijk onderhoud.

Vervolgens betoogt verzoekster dat zij in Oeganda in de problemen kwam onder meer omwille van haar seksuele oriëntatie en moest wegvluchten. Zij stelt dat zij trauma's heeft overgehouden aan haar ervaringen in Oeganda en toen zij zich buiten die omgeving en dus haar thuisland bevond, dacht zij dat zich beter kon focussen op haar gelofte als non en zich niet bezig te houden met haar seksuele geaardheid. Zij stelt dat het voor haar een doorlopende innerlijke strijd is geweest maar dat zij de moed heeft gevonden om toch hierover te praten. De commissaris-generaal toont duidelijk geen enkele vorm van enig inlevingsvermogen en gaat zeer licht over de mentale toestand van verzoekster. Verzoekster acht dit absoluut niet redelijk.

Met betrekking tot haar seksuele oriëntatie die zij volgens de commissaris-generaal niet aannemelijk heeft gemaakt, betoogt verzoekster dat de commissaris-generaal uit het oog verliest dat zij zich niet in normale omstandigheden bevond om vrij over haar geaardheid te spreken en te experimenteren. Zij had geen toegang tot enige educatie en homoseksualiteit werd niet aanvaard in haar cultuur. Het komt dan ook niet aan de commissaris-generaal toe om haar ontdekking en beleving zonder meer af te doen als weinig overtuigend aangezien zij geen idee heeft wat verzoekster heeft meegemaakt en hoe moeilijk het is geweest voor haar sinds jonge leeftijd. Verzoekster betoogt dat zij heeft geprobeerd uiteen te zetten hoe zij haar seksualiteit heeft ontdekt en dat zij al lange tijd goed bevriend was met R. en op 12-jarige leeftijd merkte dat zij meer voelde dan enkel vriendschap en citeert haar verklaringen hierover tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. Zij stelt dat zij slechts 12 jaar oud was en dat het niet evident was om het te benoemen of aanvaarden in Oeganda en zeker niet nadat zij naar een klooster werd gestuurd nadat haar geaardheid ontdekt was en haar helemaal andere dingen werden aangeleerd. Zij bevond zich constant in een tweestrijd waarbij zij enerzijds aantrekking voelde voor vrouwen en anderzijds geloftes diende uit te spreken dat zij zich niet met dergelijke zaken zou bezig houden. Zij werd van het klooster naar een ander klooster gestuurd en zij had niet de luxe om in rustige omstandigheden na te denken over haar geaardheid. Verzoekster citeert haar verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, stelt dat zij onder constante druk van haar familie en

het klooster bevond en wijst erop dat zij is opgegroeid in omstandigheden die de commissaris-generaal zich zelfs niet kan voorstellen en dat zij tot vandaag afziet van haar ervaringen in Oeganda. Verzoekster besluit dat gezien haar mentale instabiliteit niet kan worden verwacht dat zij op consistent en coherente wijze kan vertellen en dat zij naar best vermogen heeft getracht verklaringen af te leggen.

Verzoekster betoogt tenslotte dat de commissaris-generaal zicht lichtzinnig gaat over het relaas en haar vrees en stelt dat homoseksualiteit in Oeganda nog steeds bijzonder hard wordt aangepakt, dat mensen worden gediscrimineerd en actief worden opgejaagd om mishandeld en zelfs vermoord te worden en dat in sommige gevallen homoseksuelen zelfs de doodstraf opgelegd krijgen. Verzoekster citeert ter staving naar een artikel op de VRT website van 29 mei 2023 (internetlink) en een artikel op de website van Amnesty International van 30 mei 2022 (internetlink). Verzoekster stelt dat een dergelijke manier van redeneren en gebrekkig motiveren op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt en dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat haar leven in gevaar zal zijn in Oeganda. Verzoekster vraagt in hoofdorde haar te erkennen als vluchteling, subsidiair haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiaire de beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en het bewijs pro deo bijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

3.1. Verzoekster legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 19 juni 2024 neer waarbij volgende nieuwe elementen worden meegedeeld:

1. Verslag CIBA;
2. Bewijs intensieve opvolging door klinische psycholoog.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de

Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. Beoordeling

5.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221475).

Het onderzoek naar het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt: " § 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Verzoekster verklaart de Oegandese nationaliteit te bezitten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters identiteit en Oegandese nationaliteit niet wordt betwist en dat haar beschermingsverzoek wordt onderzocht ten aanzien van Oeganda. Er liggen geen elementen voor die aanleiding geven tot twijfel over de door verzoekster verklaarde nationaliteit.

5.2. Het huidige beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoeksters vrees voor vervolging omwille van haar seksuele geaardheid. Verzoekster verliet Oeganda in maart 2011 en diende op 16 maart 2011 een eerste verzoek om internationale bescherming in België in dat was gebaseerd op haar vrees voor vervolging door de Oegandese autoriteiten omdat zij door hen werd verdacht van spionage nadat zij in Zambia in 2002 de oud-president Obote had ontmoet. De commissaris-generaal nam een beslissing weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') werd bevestigd omdat haar verklaringen, die als dusdanig niet betwist werden, geen elementen of aanwijzingen bevatten waaruit bleek dat zij actueel, meer dan tien jaar na datum, enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

Verzoekster beroept zich bij de indiening van haar huidig beschermingsverzoek niet langer op haar vrees voor de Oegandese autoriteiten omwille van haar vermeende spionage-activiteiten voor oud-president Obote, maar uitsluitend op haar vrees voor vervolging omwille van haar seksuele oriëntatie.

De Raad wijst erop dat een homoseksuele geaardheid niet moet bewezen worden, maar dat het volstaat dat deze aannemelijk wordt geacht. Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn gelezen in het licht van artikelen 1 en 7 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie (hierna 'Handvest') er zich tegen verzet dat asielinstanties bewijsmateriaal als demonstratieve homoseksuele handelingen, tests en video-materiaal aanvaarden. Dit betekent niet dat asielinstanties op basis van verklaringen de beweerdde seksuele oriëntatie van een verzoeker als een vaststaand feit dienen aan te nemen. Het Hof wees erop dat artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn van toepassing is op alle verzoeken ongeacht de ingeroepen gronden van vervolging en dat het aan de verzoeker is om te wijzen op een seksuele gerichtheid maar dat de bevoegde autoriteiten hun wijze van beoordeling van verklaringen en het bewijsmateriaal dienen aan te passen aan de eigen kenmerken van elke categorie verzoeken met in achtname van de door het Handvest gewaarborgde rechten. Het Hof oordeelde dat artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn gelezen in het licht van artikelen 1 en 7 van het Handvest er zich tegen verzet dat asielinstanties bewijsmateriaal als demonstratieve homoseksuele handelingen, tests en video-materiaal aanvaarden. Gelet op de gevoeligheid van vragen over iemands persoonlijke levenssfeer en met name zijn seksualiteit, moeten asielinstanties zich onthouden van het gedetailleerd ondervragen over de wijze waarop een verzoekster praktisch invulling geeft aan haar seksuele gerichtheid (HvJ, gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, A, B, C tegen *Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van: United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)*, 2 december 2014). Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming die zijn gebaseerd op de seksuele oriëntatie van de verzoekster zijn asielinstanties, wat de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerdde seksuele oriëntatie betreft, dan ook voornamelijk aangewezen op de verklaringen van de verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud. Het is aan de verzoekster om haar seksuele gerichtheid aannemelijk te maken en aan de asielinstantie om het onderzoek en met name het persoonlijk onderhoud op dergelijke wijze te organiseren dat verzoekster daartoe de mogelijkheid krijgt en de elementen verzameld worden die deze asielinstantie toelaten om de beweerdde seksuele oriëntatie te beoordelen.

Daarbij moet rekening worden gehouden met het feit dat de seksuele oriëntatie van een individu, de manier waarop hij of zij zich hiervan bewust wordt en ermee omgaat en deze tot uitdrukking brengt per definitie een zeer persoonsgebonden aangelegenheid is. De maatschappelijke en juridische context waarin een persoon haar seksuele identiteit ontdekt en ontwikkelt is daarbij, naast uiteraard verzoeksters specifieke individuele omstandigheden, een belangrijke factor. De mate waarin relaties tussen personen van hetzelfde geslacht algemeen aanvaard of afgewezen worden door de samenleving in het land van herkomst of directe omgeving van een verzoekster om internationale bescherming en al dan niet strafrechtelijk gesanctioneerd worden, kan immers een belangrijke invloed hebben op de wijze waarop een persoon haar seksuele oriëntatie ontdekt en beleefd. Voldoende objectieve en betrouwbare informatie over deze maatschappelijke en juridische context biedt dus niet alleen nuttige en noodzakelijke informatie bij de inschatting van het vervolgingsrisico, maar is ook een nuttig referentiekader voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over de wijze waarop verzoeksters bewustwording, en beleving van haar seksuele identiteit en oriëntatie heeft plaatsgevonden. Dit neemt evenwel niet weg dat van een verzoekster die zich baseert op haar seksuele gerichtheid, redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij, rekening houdend met haar specifieke omstandigheden, voldoende duiding kan geven bij haar bewustwordingsproces en de wijze waarop zij deze gerichtheid al dan niet met anderen heeft beleefd.

Het Hof van Justitie heeft er reeds op gewezen dat in het kader van de samenwerkingsverplichting die rust op de autoriteiten krachtens artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, deze autoriteiten actief met de verzoeker moeten samenwerken om de relevante elementen van het verzoek te bepalen en aan te vullen, dat de beslissingsautoriteit de verzoeken naar behoren dient te behandelen alvorens hierover een beslissing te

nemen en dat de beoordeling “van de vraag of de aangetoonde omstandigheden al dan niet een dusdanige bedreiging vormen dat de betrokkene, gezien zijn individuele situatie, op goede gronden mag vrezen daadwerkelijk te zullen worden vervolgd in alle gevallen met oplettendheid en voorzichtigheid worden uitgevoerd, aangezien de integriteit van de mens en de individuele vrijheden – fundamentele waarden van de Unie – in het geding zijn”. (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55).

5.3. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat *in casu* ernstige twijfels rijzen over de mate waarin verzoeksters psychologische problemen, die ook uitdrukkelijk erkend worden door de commissaris-generaal, een invloed hebben gehad op haar vermogen om heldere en consistente verklaringen af te leggen over haar seksuele gerichtheid.

Verzoekster legde in de loop van de administratieve fase van de procedure immers een aantal documenten neer waaruit blijkt dat zij met medische en psychologische problemen kampt. In het medisch overzicht van Artsen Kruispost Amsterdam kan worden gelezen dat verzoekster consultaties had bij deze dienst tussen 2015 en 2022 onder meer voor haar knie en oogklachten en dat bij verzoekster op 30 april 2015 paranoïde stoornis en nachtmerriestoornis (DD) werd vastgesteld maar ook dat volgens Equator er niet voldoende kenmerken zijn voor PTSS. Verder blijkt uit de “*Historiek Overzicht medisch dossier*” van het opvangcentrum Sint Laureins waar verzoekster verblijft dat in het kader van consultaties op 6 en 12 december 2022 werd genoteerd dat verzoekster slecht slaapt, en dat psychosomatische klachten werden genoteerd waarbij wordt opgemerkt dat het moeilijk is om een diagnose te stellen en verzoekster medicatie werd voorgeschreven. Uit de observatieverslagen van het Rode Kruis van 4 december 2022 en 22 februari 2023 (Sociaal verslag – Observatiedossier) blijkt verder dat verzoekster ook in deze periode nog met slaapproblemen, nachtmerries en fysieke ongemakken kampte. Er wordt vermeld dat het niet goed gaat met verzoekster op fysiek en vooral psychisch/emotioneel vlak en dat de medische dienst bezorgdheid heeft geuit over de verwarde indruk die verzoekster soms heeft en de nachtelijke pijnen die ze ervaart en dat omwille van vermoedens van Parkinson verzoekster door de centrumarts werd doorverwezen naar een neuroloog. Het medische verslag van de hersenscan van 24 mei 2023 vermeldt matige chronisch vasculair ischemische letsels waarvoor medicatie is voorgeschreven en restless legs syndrome waarvoor eveneens medicatie is voorgeschreven.

In het na het tweede persoonlijk onderhoud overgemaakte attest psychotherapie van 19 oktober 2023 wordt gesteld dat verzoekster een psychotherapeutisch traject heeft gevolgd gedurende tien sessies tussen 20 januari 2023 en 19 oktober 2023. Er wordt verder gespecificeerd dat op de voorgrond moeilijkheden staan met executieve functies (geheugen, concentratie) waardoor ook de lessen Nederlands moeilijk verlopen, voornamelijk op evaluatiemomenten en dat in het verleden sprake was van meerdere traumatische ervaringen wat op heden tot uiting komt in de vorm van nachtmerries.

Zoals aangestipt in de bestreden beslissing worden in dit attest de traumatische ervaringen waarnaar verwezen wordt verder niet gespecificeerd, is het attest opgesteld door een klinisch psychologe en is het evenmin duidelijk op welke methode de klinisch psychologe zich baseert wat de kwalificatie traumatische ervaringen in het verleden betreft. Ook wordt wat betreft de “*moeilijkheden met executieve functies (geheugen, concentratie)*” geen verdere toelichting gegeven en kan uit het attest ook niet worden afgeleid of dit is gebaseerd op waarnemingen door de psychologe.

Het bij aanvullende nota neergelegde attest psychotherapie van 17 juni 2024 toont aan dat verzoekster ook in november en december 2023 en in januari 2024 sessies volgde bij haar psychologe en dat een sessie gepland was op 27 juni 2024 maar bevat verder dezelfde inhoudelijke informatie als het reeds neergelegde attest van 19 oktober 2023.

Uit het verslag van CIBA Rode Kruis Vlaanderen dat eveneens bij aanvullende nota werd neergelegd blijkt verder dat verzoekster gedurende een periode die een einde nam op 7 juni 2024 in dit Centrum voor Intensieve Begeleiding van Asielzoekers in Sint-Niklaas verbleef. Hierin wordt gesteld dat de reden voor de aanmelding bij dit centrum is dat verzoekster het mentaal lastig heeft en al maanden niet kan slapen door de trauma's die zij heeft opgelopen.

Verder wordt in het verslag gesteld dat verzoekster last heeft van nachtmerries, waardoor ze in haar slaap schreeuwt en angst heeft om uitgesloten te worden, en dat naar manieren werd gezocht voor verzoekster om rustiger te kunnen slapen, onder meer door het beluisteren van Bijbelse teksten en een zogenaamd nachtmerrieprotocol waardoor ze zichzelf kan kalmeren na een nachtmerrie.

Lezing van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud leert dat verzoekster initieel aangaf zich niet top te voelen maar wel goed genoeg om het interview verder te zetten (NPO I, p. 4) maar even later, na de uiteenzetting van de dossierbehandelaar over het verloop van dit onderhoud en voor het eigenlijke begin van het persoonlijk onderhoud aangaf dat zij “*een moeilijkheid had om te praten*”, dat zij niet weet of zij zal kunnen doorgaan met het interview en zich bang voelt. Zij verklaart verder dat de medicijnen die zij krijgt om geen slechte dromen te krijgen niet werken en zij daardoor in constante vrees is, dat zij naar de psycholoog gaat en veel medicijnen neemt (NPO I, p. 6). Aan verzoekster werden vervolgens talrijke vragen gesteld over haar achtergrond, familie en haar eerste seksuele ervaringen en contacten maar het persoonlijk onderhoud

werd vervolgens stopgezet nadat verzoekster aangaf dat zij een medicijn neemt waardoor zij zich bepaalde zaken, niet meer herinnert (NPO I, p. 15). De dossierbehandelaar gaf aan dat het niet mogelijk was een beeld te krijgen van haar problemen in Oeganda omdat verzoekster verklaarde dit niet te kunnen door haar medische toestand en dat verzoekster documenten moest voorleggen die aangeven waarom verzoekster er niet in slaagt de redenen uiteen te zetten waarom zij bescherming vraagt (NPO I, p. 15). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, waar zij bij aanvang aangaf tweemaal per maand naar de psycholoog te gaan, dat zij niet kan slapen, verklaart zij, gevraagd of er zaken zijn die de dossierbehandelaar kan doen voor haar om het haar gemakkelijker te maken; *“Behalve soms, wanneer ik over mijn verhaal praat, sommige delen van het verhaal maken mij emotioneel en dan krijg ik hoofdpijn. En ik ben niet zo goed met de details, maar het gaat niet helemaal goed”* (NPO II, p. 4). Verder geeft zij in de loop van dit persoonlijk onderhoud aan dat *“ik word soms afgeleid, maar ik kan me dan opnieuw concentreren”* en geeft zij op een bepaald ogenblik aan de vraag kwijt te zijn (NPO II, p. 7, 9).

Zo de door verzoekster neergelegde documenten zich niet uitdrukkelijk uitspreken over de vraag of verzoekster al dan niet in staat was de redenen waarom zij haar land is ontvlucht op coherente en consistente wijze uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud bij de asielinstantie en weinig duiding geven over de aard en ernst van de geheugen en concentratieproblemen en de psychologische moeilijkheden waarmee verzoekster kampt, kan op basis van het geheel van haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten redelijkerwijze aangenomen worden dat zij tot op heden met psychologische problemen kampt, last heeft van nachtmerries en slapeloosheid en dat zij vaak verward is. Bovendien blijkt uit de door verzoekster neergelegde documenten dat verzoekster medicatie werd voorgeschreven die zij zowel tijdens het eerste als het tweede persoonlijk onderhoud nam. In de mate dat de commissaris-generaal verwijst naar het geheel van verzoeksters verklaringen en de medische documenten om te besluiten dat niet is gebleken *“dat u door een aantasting van uw cognitief vermogen niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen in het kader van uw VVIB”* kan dit in de huidige stand van zaken en gelet op voorgaande vaststellingen niet worden bijgetreden. Ook ter terechtzitting is verzoekster emotioneel en geeft zij een verwarde indruk.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster een aantal documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij last heeft van nachtmerries en slaapproblemen, dat zij volgens haar begeleiders in het opvangcentrum een verwarde indruk maakt en volgens haar klinisch psychologe geheugen en concentratieproblemen en dat zij recent werd opgenomen in een gespecialiseerd opvangcentrum voor intensieve begeleiding van asielzoekers.

Door het afbreken van het eerste persoonlijk onderhoud zoals hierboven aangehaald, heeft de commissaris-generaal, die niet verschijnt niet ter terechtzitting en dus ook niet om verdere toelichting kan worden gevraagd, minstens impliciet erkend dat verzoeksters medische en psychologische problemen een impact kunnen gehad hebben op haar vermogen om consistente en coherente verklaringen met betrekking tot haar seksuele geaardheid af te leggen. Aangezien verzoekster aangaf bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud dat het voor haar moeilijk zou zijn verklaringen af te leggen en dat zij zich zaken niet herinnerde, de commissaris-generaal besliste om het eerste persoonlijk onderhoud af te breken omdat het niet mogelijk was om een volledig beeld te krijgen van verzoeksters problemen, en verder ook niet betwist is dat zij op dat ogenblik reeds op consultatie ging bij een psychologe, is de Raad van oordeel dat haar verklaringen afgelegd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet op nuttige wijze in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van het huidig verzoek en kunnen de motieven in de bestreden beslissing die hierop gebaseerd zijn niet weerhouden worden. In de huidige stand van zaken, en gelet op psychologische attesten en het verslag van CIBA kan evenmin worden uitgesloten dat verzoeksters medische en psychologische problemen ook een impact hebben (gehad) op haar vermogen om consistente en coherente verklaringen met betrekking tot haar seksuele geaardheid af te leggen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud.

Waar vervolgens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde seksuele gerichtheid wordt ondermijnd door het gegeven dat zij reeds in 2011 volgens haar verklaringen in België en sinds 2003, volgens haar verklaringen in Nederland, naar België kwam en in haar eerste verzoek om internationale bescherming weliswaar in de vragenlijst CGVS vermeldde dat zij een vriendin had maar hiernaar niet meer verwees bij het CGVS noch tijdens de procedure voor de Raad, dient te worden gewezen op het volgende.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat zij in het kader van haar eerste beschermingsverzoek in de vragenlijst CGVS aangaf dat zij een tijdje een vriendin had in Oeganda en dat dit ook een van de redenen was waarom zij werd gezocht in Oeganda (Vragenlijst CGVS, eerste beschermingsverzoek, vraag 8). Verzoekster haalde verder in de loop van haar eerste verzoek om internationale bescherming noch bij het CGVS noch bij de Raad een vrees voor vervolging aan omwille van haar seksuele oriëntatie. In het kader van haar in 2018 in Nederland ingediende verzoek om internationale bescherming haalde verzoekster wel haar seksuele oriëntatie aan als reden voor haar beschermingsverzoek. Verzoekster werd gevraagd waarom zij in het kader van haar eerste beschermingsverzoek in België na haar interview bij de DVZ haar seksuele oriëntatie niet

meer aanhaalde als reden waarom zij niet terug kon keren naar Oeganda. Zij verwees daarbij naar haar geheimhoudingsplicht als non.

Het is niet betwist dat verzoekster in het verleden non was in een klooster in Oeganda, wat ook ondersteund wordt door foto's die werden neergelegd door verzoekster in het kader van haar eerste beschermingsverzoek. Verzoeksters verklaarde lesbische geaardheid en relaties met een vriendin en andere kloosterzuster zijn, indien geloofwaardig, in strijd met haar geloftes als kloosterzuster. In de huidige stand van zaken kan niet worden uitgesloten dat haar religieuze achtergrond haar bij haar eerste beschermingsverzoek ertoe deed besluiten om zich bij het CGVS en de Raad niet langer te beroepen op haar lesbische geaardheid. Er moet rekening worden gehouden met het gegeven dat in landen waar homoseksualiteit niet aanvaard wordt, personen die tot de LGBTQI-gemeenschap behoren vaak ertoe gedwongen worden hun seksuele geaardheid en gevoelens te verbergen om schaamte en zelfs geweld te vermijden. Het stigma en het taboe dat op seksuele relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht rust in dergelijke context kan ertoe bijdragen dat verzoekers om internationale bescherming niet meteen hun seksuele geaardheid kenbaar maken in het kader van een asielprocedure of terughoudend zijn hierover te vertellen (EUAA, *Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System*, Judicial analysis, Second edition, February 2023, p. 226). Ook het Hof van Justitie heeft erop gewezen dat *“Gelet op de gevoeligheid van vragen over iemands persoonlijke levenssfeer en met name zijn seksualiteit, kan uit het enkele feit dat deze persoon, wegens zijn terughoudendheid bij het onthullen van intieme aspecten van zijn leven, niet meteen heeft verklaard homoseksueel te zijn, niet de conclusie worden getrokken dat hij niet geloofwaardig is”* (HvJ, 2 december 2014, A, B, C tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punt 69). De UNHCR Richtlijnen voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming die gebaseerd zijn op seksuele oriëntatie wijzen erop dat het regelmatig voorkomt dat LGBTQI-verzoekers kampen met cultuurgebonden schaamtegevoelens en dat in het algemeen geen negatieve conclusies kunnen getrokken worden uit het feit dat een verzoeker zijn seksuele oriëntatie of genderidentiteit niet heeft onthuld bij de eerst mogelijke gelegenheid (UNHCR, *Guidelines on International Protection NO. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1, A (2) of the 1951 Convention and/or its Protocol relating to the Status of Refugees*, paragrafen 3, 59 en 63).

Gelet op verzoeksters verleden als non, wat de gevoelens van schaamte ten aanzien van een lesbische geaardheid nog verder zou kunnen versterken omwille van haar religieuze overtuiging en achtergrond en de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie kan uit het loutere gegeven dat zij in het kader van haar eerste beschermingsverzoek in België enkel bij de DVZ verwees naar haar relatie met een vriendin geen sluitende conclusies worden getrokken met betrekking tot de geloofwaardigheid van haar seksuele geaardheid. In dit verband merkt de Raad ten overvloede op dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het feit dat verzoekster bij de DVZ in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming ook verklaarde dat zij in België verkracht werd door een man die haar op de luchthaven had meegenomen (vragenlijst CGVS 1^e VIB, 9 juni 2011, vraag 8) en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS initieel verklaarde dat zij in 2002 in België was aangekomen wat zij daarna corrigeerde naar 2011 en toen ook al melding maakte van slaapproblemen en hiervoor medicatie nam (NPO 1^e VIB, p. 5 en 15). Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar in 2018 in Nederland ingediende verzoek om internationale bescherming en haar in september 2022 in België ingediende volgend verzoek om internationale bescherming wel uitdrukkelijk en uitsluitend baseerde op haar seksuele gerichtheid.

In het licht van de vaststellingen inzake verzoeksters medische en psychologische problemen zoals hierboven uiteengezet en de onduidelijkheid over de omstandigheden waarin zij verkeerde in de periode tussen het arrest van de Raad van 4 oktober 2013 en de indiening van haar beschermingsverzoek in Nederland kan ook het tijdsverloop tussen beide procedures niet volstaan om de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden lesbische geaardheid in twijfel te trekken.

5.4. De commissaris-generaal is ertoe gehouden een grondig en nauwkeurig onderzoek te voeren naar de nood aan internationale bescherming van verzoekster en bij de beoordeling hiervan rekening te houden met de individuele omstandigheden van de verzoekster. Hierboven is reeds gebleken dat geen rekening kan worden gehouden met de verklaringen van verzoekster tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, dat op initiatief van de dossierbehandelaar van het CGVS werd afgebroken en dat in de huidige stand van zaken niet kan worden besloten dat verzoeksters medische en psychologische problemen zoals zij blijken uit de door haar neergelegde documenten geen invloed hebben gehad op haar vermogen om coherente verklaringen af te leggen, met inbegrip van haar verklaringen afgelegd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. Bovendien bevat het administratief dossier geen gegevens waaruit kan worden afgeleid of verzoekster werd gehoord door een medewerker die gespecialiseerd is in het horen van personen met psychologische problemen.

In casu kan niet blijken dat bij het onderzoek en beoordeling van de geloofwaardigheid van haar relaas en de voorgehouden seksuele oriëntatie afdoende rekening werd gehouden met de psychologische en medische problemen zoals die blijken uit de door haar neergelegde documenten en verklaringen.

De Raad besluit dat *in casu* het onderzoek van verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar seksuele oriëntatie niet met de vereiste zorgvuldigheid is gebeurd en dat onvoldoende rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden en kwetsbaarheid van verzoekster, waarvan zij zowel in de loop van de administratieve fase van de procedure als de procedure bij de Raad stukken heeft bijgebracht.

De Raad herinnert eraan dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de in artikel 4, lid 1, van de Kwalificatierichtlijn bedoelde samenwerkingsplicht inhoudt dat de beslissingsautoriteit “de verzoeken niet naar behoren kan behandelen en bijgevolg een verzoek niet ongegrond kan verklaren zonder op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen rekening te houden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de verzoeker” (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland*, Attorney General, 29 juni 2023, pt. 54). Het Hof wees er daarbij op dat de vereiste individuele beoordeling met name het gebruik van een gerechtelijk-geneeskundig deskundigenonderzoek kan omvatten, indien een dergelijk deskundigenonderzoek noodzakelijk of relevant blijkt om met de vereiste oplettendheid en voorzichtigheid te beoordelen welke internationale bescherming de verzoeker werkelijk nodig heeft, waarbij de beslissingsautoriteit een beoordelingsmarge heeft met betrekking tot de noodzaak en de relevantie van een dergelijk deskundigenonderzoek en dat de vereisten die voortvloeien uit artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn ook van toepassing zijn op een beroepsinstantie die de beslissingen van de beslissingsautoriteit volledig en *ex nunc* moet toetsen (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, punten 56 en 57).

Krachtens artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, indien zij dit relevant acht aan de verzoeker vragen zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, mits de verzoeker hiermee instemt en om zo spoedig mogelijk dit medisch onderzoek te regelen, desgevallend bij een door de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangewezen bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg. Het komt de commissaris-generaal om te oordelen of zij dit nodig acht.

5.4. Bijkomend herinnert de Raad er aan dat in zijn rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) herhaaldelijk heeft gewezen op het belang landeninformatie bij de beoordeling van het risico op refoulement en in het bijzonder de onafhankelijkheid, objectiviteit en betrouwbaarheid van de bron (ECHR, *J.K. and others v. Sweden* (GC), No. 59166/12, 23 August 2016, par. 88, ECHR, *N.A. v. Finland*, No. 25244/18, 14 November 2019, par. 75).

Het EHRM heeft daarbij in zijn rechtspraak ook een aantal criteria ontwikkeld aan de hand waarvan de objectiviteit en betrouwbaarheid van landenrapporten dienen te worden getoetst. De autoriteit en reputatie van de auteur, de grondigheid van het onderzoek op basis waarvan het rapport is opgesteld, de consistentie van de conclusies en de bevestiging door andere bronnen zijn daarbij volgens het EHRM relevante overwegingen (ECHR, *J.K. and others v. Sweden*, par. 88). Ook het Hof van Justitie heeft, zoals reeds aangehaald in zijn jurisprudentie het belang van actuele, objectieve en nauwkeurige landeninformatie benadrukt bij de behandeling van internationale beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality*, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023).

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing wat betreft de context in Oeganda waarin verzoekster haar seksuele identiteit zou hebben ontdekt en haar lesbische relaties zou hebben ontwikkeld, zich, blijkens het administratief dossier, *quasi* uitsluitend baseert op wikipedia-artikels.

Met betrekking tot de wikipedia-pagina's die zijn opgenomen in het rechtsplegingsdossier wijst de Raad op het volgende. Het Europees Asielagentschap (EUAA), in wiens Raad van Bestuur de Belgische Staat wordt vertegenwoordigd door de commissaris-generaal, heeft met betrekking tot zijn eigen landenrapporten een methodologie opgesteld. In deze EUAA Country of Origin (COI) Report Methodology van februari 2023, die bindend is voor EUAA COI-rapporten, maar ook aangeeft dat het wenselijk zou zijn dat EU lidstaten de erin uiteengezette principes volgen voor hun nationale COI-producten, wordt Wikipedia vermeld als een voorbeeld van sociale media. Hierover wordt gesteld: “Because this content can be user-generated, and because of the speed of the communication or content, particular care must be taken to ensure that any source on social media is assessed following the quality standards described above. Content available on social media accounts is often not submitted to the same research rigour and editorial process as established media or other sources. Therefore, the risk may be higher that content is inaccurate, biased, intentionally misleading, or dubious. For this reason, cross-checking of information found via social media accounts is very important”. (EUAA, COI Report Methodology, February 2023, p. 15-16). Onder specifieke thema's wordt onder meer de omstandigheid behandeld wanneer informatie van een dubieuze bron wordt gevonden. Een bron wordt als dubieus omschreven wanneer deze bron niet als betrouwbaar kan worden bestempeld omdat

er sprake is van “(1) a lack of transparency on the source’s agenda, reputation, operational presence in the field, reporting capacity, seriousness of investigations, and level of knowledge of (2) bias, meaning a source presents highly selective or distorted information to advance its agenda”. Wikipedia wordt daarbij geciteerd als voorbeeld van een bron die onder de eerste categorie valt: “The reliability of Wikipedia is widely discussed because the information can be altered by anyone who wishes to do so. It is often unclear who is the source, what is its expertise, and why the information is added” (*idem*, p. 18). Hieruit volgt dat Wikipedia door EUAA wordt bestempeld als een dubieuze bron die ter discussie staat en dat het van belang wordt geacht om een kruiscontrole uit te voeren over informatie afkomstig van sociale media, waaronder ook Wikipedia wordt gecatalogeerd.

Het is geenszins duidelijk waarom de commissaris-generaal, die beschikt over een gespecialiseerde landendocumentatiedienst, zich met betrekking tot de situatie van de LGBTQI-gemeenschap in Oeganda, de wijze waarop hierop wordt gereageerd in de Oegandese samenleving en de juridische ontwikkelingen inzake de strafbaarstelling van homoseksuele handelingen en/of homoseksualiteit, baseert op een discutabele bron als wikipedia. Aangenomen kan worden dat er andere objectieve en betrouwbare bronnen voorhanden zijn die duiding geven over deze problematiek. De door verzoekster in het verzoekschrift geciteerde artikelen van VRTNWS en de Amnesty International website hebben betrekking op recente wetgevende initiatieven in Oeganda maar bieden verder geen zicht op de maatschappelijke context in Oeganda en de situatie van personen die tot de LGBTQI-gemeenschap behoorden in de periode dat verzoekster in Oeganda verbleef.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad *in casu*, gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 februari 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET